

Mézeskalács

64. évfolyam • 2016. április • Ára 50 dinár

ISSN 15004
607004

Köszöntő

Az emberek mindig is kíváncsiak voltak arra, hogy mi van a Földön kívül. Már őseink is figyelték az égboltot, a csillagokat, de megfigyeléseiket gyakran a képzeletükkel egészítették ki. A csillagászat és a tudomány később rohamosan fejlődni kezdett, előbb léggömbökön, majd repülőgépeken emelkedhettek az emberek a levegőbe. A 20. század közepén fellőtték az első műholdat az űrbe, és végül Jurij Gagarin volt az első ember, aki megkerülte a Földet, és épségben tért vissza. A világűr azonban olyan hatalmas, hogy elképzelni is nagyon nehéz, így a felfedezése még közel sem fejeződött be. Napjainkban a Marsot kutatják a tudósok, azt szeretnék megtudni, hogy van-e élet ezen a bolygón. Ti mit gondoltok, léteznek marslakók?

Biztosan mindannyian örültök a tavasznak, végre érkezik a szép idő, felébredt a természet, és a kismadarak is vidáman dalolnak a fákon. A májusi Mézesbe küldjétek rajzaitokat az énekesmadarakról, valamint várjuk munkáitokat az anyák-napi pályázatra is.

Napsütéses szép tavaszi napokat kívánok!

Kriszti

Rajzpályázat

Májusra:

- Édesanyám
- Énekesmadarak

Júniusra:

- A dzsungel és lakói

Szárnybontogató:

- Mesék, versek
- Édesanyám

Fedőlap: Király Anett, 1. osztály, Péterréve

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára, Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány
kormányja

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

BETHLEN GÁBOR
Alap

Szekeres László
Alapítvány

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■

■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■

■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője:

Nagy Magdolna ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Viktor Rajnai Anita** ■

Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad,**

Vojvoda Mišića 1. ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

■ www.jopajtas.com, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.

Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasman@magyarszo.com

■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■

■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Serfőző Lilla, 3. osztály, Szenttamás

Április

Április, te április!
Szesélyes vagy, és dilis.

Kora reggel süt a nap,
fénytől véd a kiskalap,

délután meg kesergő,
jól jön a nagy esernyő.

Este hullni kezd a hó,
egy kapucni volna jó.

Az éjszaka változó,
óv a meleg takaró,

hajnalonként még hűvös,
gyerek-felnőtt mind nyűgös.

Péter Erika

Készíts fűfejet!

Ugye tudod, mi az a fűfej? Egy kis kopasz fejcskét formázó földlabda, amely rendszeres öntözgetés hatására „haját” növeszt. És hogy mire jó? Arra, hogy megfigyelhessétek a természet csodálatos, magától értetődő munkáját: ha egy magocska a földbe kerül, csak türelem kérdése és csodaszép növénykévé fejlődik. Egyszerűen kipróbálhatjátok otthon is!

Csak egy rossz harisnya levágott darabja, némi föld és fűmag szükséges hozzá.

Először is tedd a harisnyát egy kis befőttesüvegbe, vagy pohárba, és hajtsd a peremére a harisnya szélét! Szórj bele fűmagot, próbáld minél jobban szétteríteni. Erre kerül a föld.

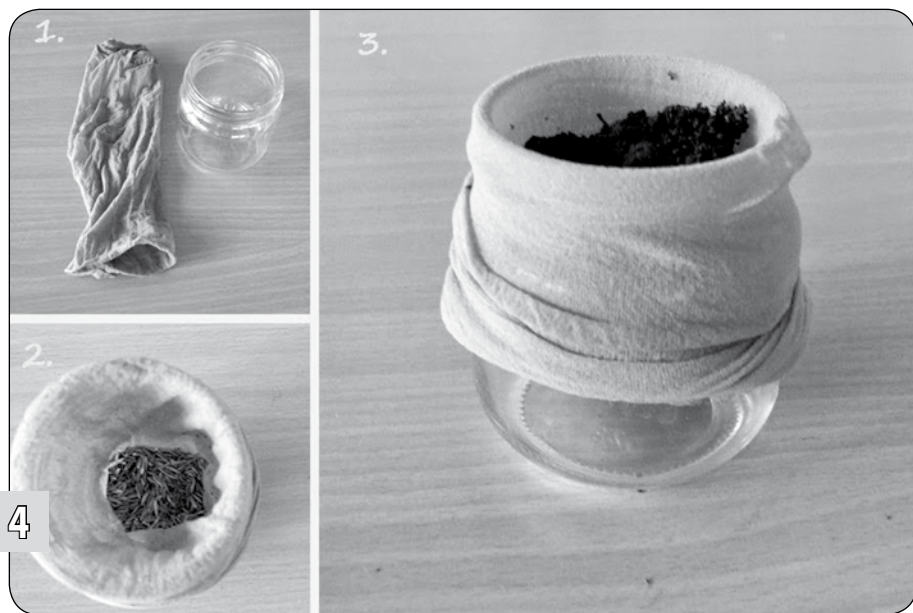
Amikor már elég sok földet szórtatok rá, egyszerűen vegyétek ki az üvegből a gombócot, tömjétek meg jó keményre és csomózzátok meg a harisnyát!

Nedvesítsétek meg jól, ezután vigyázzatok rá, hogy ne száradjon ki! Ha türelmesen várakoztok, hamarosan kibújnak a kis fűszálak a fejcskén. Legyetek türelmesek, az első fűszálakra 4-5 napot is várni kell! Közben na-

gyon fontos, hogy ne száradjon ki a fűmag! A harisnya szára fokozatosan felszívja az üvegben lévő vizet, így folyamatosan nedvesen tartja a fűkocakot.

Pár hét után nyugodtan vághattok a hajából, annál gyorsabban fog nőni!

Dúdoló

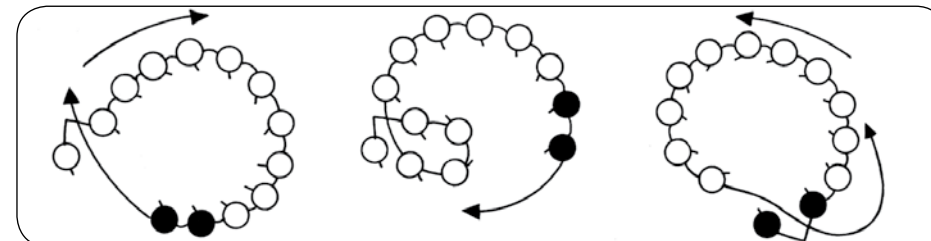
Hold, hold, fényes lánc

(l)smd

Hold, hold, fé - nyes lánc, fé - nyes ka - pu zár - ja,
Nyisd ki ka - pud, Ger - gely gaz - da, vá - mot a - dok rá - ja.

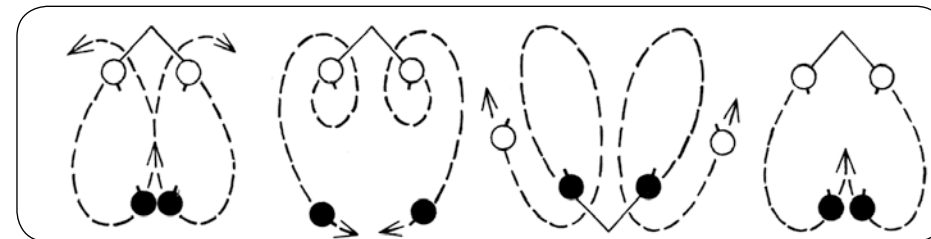
*Hold, hold, fényes lánc, fényes kapu zárja,
Nyisd ki kapud, Gergely gazda, vámot adok rája.*

A gyermekek hosszú sorban kézen fogva járnak, a sor egyik végén kaput tartanak. A sor másik vége bekanyarodik, átbújnak a kapu alatt, de továbbra is sorban maradnak. Amikor mindenki átbújt, a két kapus átfordul. A sor másik végén lesz az új kapu, most az előbbi kapusok indulnak el, tehát az egész sor visszafelé fordul, és úgy „húzza át a hurkot”.

Nagyobb gyerekekkel az eredeti formában is lehet játszani, amikor a kör két szemben lévő oldalán van kapu. Egyszer az egyik nyit ki, és azon vonulnak át két oldalról egyszerre, azután a másik oldal, a kapu után kettéválnak. A körben állók nem indulnak egyszerre, mindig csak az mozdul, akit a szűkülő hurok magával húz.

Mikor a két vezető a másik oldalra ér (átfordulnak egymás keze alatt), azonnal kaput tartanak, hogy a másik oldal indulhasson.

Cinegenaptár – Április

Elszállt a cinke, elszállt Picinyke a folyóra.

Mezők fölött repült, rétek fölött, minde-
nütt erek, patakok csörgését hallotta. Erek
csörgedeztek, patakok futottak, mind a folyó
felé igyekezett.

Elért Picinyke a folyóhoz, félelmetes volt a
folyó: kékre vált rajta a megvékonyodott jég,
a partok mentén előbuggyant a víz.

Látta Picinyke: napról napra több ér, patak
szakad a folyóba. Észrevétlen gyűlnek-gyü-
lemlelenek a kis patakok a hó alatt, beleöm-
lenek egy-egy száraz érbe, vízmosta árokba,
onnan aztán fejest a folyóba! Sok-sok erecske,
patak, csermely ömlött a folyóba, s elbújt a
jégtakaró alatt.

Fekete-fehér, karcsú madárka termett Pi-
cinyke előtt. Fürgén szaladgált a parton, bille-
gette hosszú farkát, köszöntötte a cinkét:

– Civi! Civi!

– Mit civikelsz? – kérdezte tőle Picinyke.

– És mért billegeted a farkadat?

– Civi! – felelte a karcsú madár. – Hát nem
tudod, hogy hívnak engem? Barázdabillege-
tő. Megbillegetem a farkamat, rákoppintok
vele a jégre, akkor meghasad a jég, és zajlani
kezd a folyó.

– Hiszi a piszi! – hitetlenkedett Picinyke.

– Csak hencegsz!

– Nem hiszed? Ide nézz! – kiáltotta a kar-
csú madárka.

– Civi! És még jobban billegette a farkát.

Akkor valahol, följebb, akkorát durrant a
folyó jége, mintha ágyút sütöttek volna el.

A barázdabillegető fölrebbent, s ijedtében
olyan sebesen elröpült, mintha ott se lett volna.

Picinyke meg mit látott: meghasadt a jég,
mint az üveg. Az erek, patakok, amelyek fo-
lyóba futottak, s a jég alá bújtak, nekivesel-
kedtek, feszítették alulról a jeget, addig feszí-

tették, míg hangos durranással megrepedt.
Megrepedt, és kisebb-nagyobb táblákra ha-
sadozott.

Megindult a folyó. Zajlott, rohant, most
már senki-semmi nem tudta feltartóztatni.
Táncoltak, kerengtek, billegtek rajta a jégtáb-
lák, egymásra csusszantak, meg-megpördül-
tek, ki-kivágódtak a partra.

Egyszerre ott termett a sokféle vízimadár,
mintha valahol a közelben meglapulva várták
volna ezt a pillanatot. Ott keringtek mind: a
vadkacsák, a sirályok, a hosszú lábú sárszal-
onkák. Lám csak, visszatért a barázdabillegető
is, ott tipegett föl-alá a parton, hosszú farkát
billegette.

Csipog, csárog, csirreg, vijjog, füttyül, pi-
tyeg, csattog, cserreg a sok madár. Az egyik
a víz alá bukdosva halászik, a másik az iszapot
túrja csőrével, a harmadik muslincákat kap-
kod a parton.

– Nyitnikék! Fut a jég! Fut a jég! – zendít-
tett rá örvendezve Picinyke is. És röpült az
Öreg Verébhez, elmondani neki, mit látott a
folyón.

Az Öreg Veréb így tanította:

– Láthatad: először a mezőre érkezik meg
a tavasz, aztán a folyóra. Jegyezd meg jól: áp-
rilis a neve annak a hónapnak, amelyik elta-
karítja a jeget a folyókról. Most pedig röpülj
vissza az erdőbe, meglátod, mi vár ott.

És Picinyke egykettőre elröppent az erdő-
be.

Bianki meséje, átdolgozta Rab Zsuzsa

Virághozó április

Elmúlt a tél: itt a tavasz,
minden bokor újra éled
a földből a virágokat
előhúzzák a tündérek.

Április is segít nekik,
megáll minden kicsi fánál –
virágot tűz mindenhová:
tavasz van ott, merre járt már.

Virágot hint a friss szélbe,
száll a színek zivatarja –
s merre elmegy, a kopár föld
virágoktól tarkabarka.

Végh György

Rác Szabó Nikoletta,
4. osztály,
Emlékkiskola, Zenta

A szélfiúcska

Az öreg téli szél még egyszer maga köré gyűjtötte füttyörésző fiacskáit, mielőtt nekienvedte volna őket a világnak. Zúgtak-búgtak, pörögtek, forogtak a vad kis szelek, alig bírtak magukkal, és az öreg elégedetten gyönyörködött bennük.

– Derék vihar lesz valamennyiből! Nyugodtan rájuk bízhatom a világot.

Örömeben nagyot fúj, de boldog sóhajta-sa hirtelen megakadt a legkisebbik szélfiúcskán, aki vékonykán és szelíden lengedezett a sor végén. Még az ősszel született, hulló bükkfalevelek sóhajából, és olyan gyengécske volt, hogy rendszeren füttyülni sem tudott, csak halkan dudorászni.

– Hej, te gyerek, te gyerek! – nyögött fel egyszerre bánatosan az öreg szél, és leheletétől csupa zúzmará lett minden faág. – Mi lesz belőled? Hiszen annyi erőd sincsen, hogy egy hópírhét megtáncoltass!

– Ne búsulj, öreg szelapám – suttozta a szélfiúcska –, majd csak találom magamnak valami foglalkozást.

– Hihihiiii! Hahahaha! – viháncoltak a haszontalan testvérek. – Legfeljebb ingecskéket szárogathatsz a kertek alatt! De még abba is belefáradsz, te kis fuvallat!

– Nem lábujjhegyen kell osonni, fiacskám – oktatta az öreg téli szél. – Nézd a bátyáidat, milyen bátran száguldanak! Tanulj tőlük, hogy megerősödj!

Azok bizony nem is vártak tovább. Neki-iramodtak a mezőnek, sívítva kergetőztek, azután beszőtek a városba, utcahosszat hancúrozni, s megmutatni, hogy milyen legények! Jól megrázták az ajtókat, ablakokat és beledudáltak a kéménylyukakba. Mindegyik vitte valamire. Az egyikből felleghajtó lett, a másikkól hófúvó, a harmadikból kalapkergető, a negyedikből híres forgószél – csak a

kicsi szélfiú táncolt ide-oda búsan és tanács-talanul, mert még egy kislány arcát sem tudta pirosra csípni. Szégyenében elbújt az alvó erdőszélén. Hol itt, hol ott motoszkált a kopasz gallyak között, míg egyszer csak véletlenül beleborzolt egy alvó madár színes tollába. A madár felriadt.

– Ej, de megcsiklandoztál, te huncut! Ha-nem azt meg kell hagyni, hogy finom ujjú szélgyerek vagy, nem olyan goromba, mint a Sűvöltő meg Orkán, akik elkeserítik az életünket.

– Ó – lehelte a kicsi szél –, te vagy az első, aki ilyen kedveset mondasz nekem. Pedig a nagy szelek családjában én senki sem vagyok. Még rendes foglalkozásom sincsen. Ezen aztán a madárka csettegve-csattogva nevetni kezdett:

– Foglalkozás? Minek az egy szélnek?

– Mi sem hiába járjuk a világot – magyarázta a szélfiú. – Esőket hordunk, földeket szárítunk, megfésüljük az erdőket. Akad munka bőven. Csak én nem értek semmihez.

Életében először akkorát sóhajtott, hogy a bükkfaágon lógó, ezüstös jégcsapok csengve-bongva megzendültek tőle. Mintha ezüst-

Huzsvár Alex,
Kárász Karolina iskola, Horgos

cimbalom szólalt volna meg az erdő álomszerű csendjében.

– Mi volt az? – kiáltott egy harkály.

– Mi?... Mi?... Mi?... – kérdezték sorban a cinegék.

– Muzsika? – ujjongott fel a színes tollú madár. – Hiszen ez a szélfiú muzsikálni tud!

– Ugyan, dehogy! – szabadkozott ijedtében a kicsi szél, de a madarak körülvették.

– Próbáld meg még egyszer! No! Próbáld csak meg, és muzsikálj nekünk!

A faágon csillogott, villogott a jégcsap-sor, és a szellő legfinomabb érintésére kristályhangon zenélni kezdett. A szélfiúcska borzongva, remegve próbálgatta az ezüstös erdei hangszert, azután egyre bátrabban futtatta rajta az ujjait, egyre ügyesebben ütögette őket. A fehérbe dermedt erdő ágai között csengeni-bongani kezdett a szépséges muzsika, mintha hótündérek ezüsthegedűn és fagymanócskák üvegsípokon játszottak volna. Attól kezdve vidám lett a didergő madarak élete. A cimbalmozó szélfiúcska egyre szebben muzsikált nekik. Alvó mókus, alvó medve nem is sejtette, mitől álmodik szépet, mert még az odú mélyére is bekúszott a kedves dallam.

– Milyen könnyű lesz így kívánnunk Tavasz tündér jöttét! – csivitelte a színes tollú madár. Szélfiúcska felfigyelt:

– Ki az a Tavasz tündér?

– Ó, hát nem tudod? Csodálatos, jóságos hatalom, akinek egyetlen napfényes mosolyától újjáéled minden. Megmozdulnak az alvó csigák, kibomlanak a rügyek és édes lesz a virágok kelyhe. Alig várjuk, hogy vidám dallunkkal köszönthessük őt!

– Én is köszönteni szeretném, ezüstmuzsikával! – ujjongott a kicsi szél, és attól kezdve még többet gyakorolt a jégcsapokon, kora reggeltől késő estig. Amikor pedig az erős vihartestvérek zúgva elrepültek a világ más tájaira, ő szép csendesen meglapult, és ott

maradt az erdőn. Nem is akart már hófúvó lenni, mert így sokkal boldogabb volt. Egyszer aztán elérkezett a nagy nap. Ragyogó napfény árasztotta el a tájat, és a madarak hangos csiviteléssel hirdették:

– Itt a tavasz! Jön a tavasz!

A szélfiúcska boldog sietséggel futott az ezüstmimbalomhoz, hogy eljátssza rajta a legszebb dalt, amit megtanult. És akkor... Ó, jaj!... képzeljétek, a sok fénylő jégcsapnak nyomát sem lelte! Az első napsugártól mind leolvadtak a bükkfaágról. Az erdő madárdaltól zengett, a vizeken új fények cikáztak, csak a szélfiúcska érezte úgy, hogy mindjárt utolsót sóhajt keserűségében. Lám, mégis igaza lett a gúnyolódo viharszeleknek: nem való ő másra, mint védett kertek alján ingecskeszárogozásra. Sírdogálva rejtőzött el a borzongó bokrok közé, amikor hirtelen meleg hang szólította:

– Hol vagy, szélfiúcska? Ne bújj el előlem! Mindent tudok rólad, elcsiripelték a madarak.

No hiszen, erre még jobban elszégyellte magát a kicsi szél, és el akart illanni, de hipp-hopp!... Innen is, onnan is kéklő ibolyák álltak az útjába:

– Vidd el az illatunkat!... Vidd el a sóhajunkat!

Körös-körül nevetett az egész világ, de nem csúfondárosan és gúnyosan, mint a téli szél rakoncátlan szélgyerekei, hanem kedvesen, biztatóan és boldogan. Legszebb volt mégis a Tavasz tündér mosolya.

– Éppen ilyen dudorászó szellőcskét kerestem – mondta. – Légy az én hírnököm, szaladj mindenütt előttem, és súgd a fülébe mindenkinek, aki nem hiszi, hogy nemcsak a vihar erős, hanem az is, aki muzsikál, simogat, ringat.

A kis szélfiú azóta is a tavasz hírnöke. Ő hozza el az első virágillatot a városokba. Ha találkozott vele, biztosan megsimogatja a hajatokat.

Fésűs Éva

A pitypang meséje

A virágok tündére egy napon sorra meglátogatta az alattvalóit, megkérdezte tőlük, nincs-e panaszuk, kérésük, kapnak-e hűvös hajnali harmatot, kedvesen játszadozik-e velük az esti szél, fölkeresik-e őket a pillangók.

A kényes virágok sorra elmondták panaszaikat. A rózsza arra kérte a tündért, intézze úgy, hogy a viola illata ne legyen olyan fűszeres – mert irigy volt ez a kerti rózsza, irigyelte a viola édes illatát, azt szerette volna, hogy az emberek csak az ő illatában gyönyörködjenek.

A virágok tündére jószívű volt, mint az egy tündérhez illik, megszidta hát az irigy rózsát, és megsimogatta a hallgatag, csendes violát.

A százszorszép arra kérte a tündért, növeessen neki töviseket, hogy az emberek nehezebben tudják leszakítani: a liliom élesebb kardokat kért: az estike meg azt szerette volna, ha ő nem este, hanem reggelként nyílna, illatozna.

A tündér zokon vette a virágokhoz csöppet sem illő sokkérést megpanaszt, rosszkedvűen ment el a kertből. Elhatározta, hogy egyhamar nem látogatja meg ismét az elkényeztetett virágokat, s lehorgasztott fejfel ballagott hazafelé, az erdőbe.

Így történt, hogy meglátta az út szélén, a porban virító pitypangot. Megállt előtte:

– Mondd, kedves pitypang, nincs valami kérésed, panaszod?

A pitypang csak ingatta sárga fejét, hogy nem, nincs semmi kérése, sem panasza.

– Nem kívánsz magadnak jó illatot? Esetleg tüskéket, hogy ne tudjanak leszakítani a gyerekek?

Nem, a pitypang nem kívánt semmit, de mikor a tündér tovább ment, fölsóhajtott.

Meghallotta a tündér a pitypang sóhaját, visszafordult:

– Talán mégis szeretnél kérni valamit, pitypang?

– Hiába minden, tündér, az én bánatomon te sem tudsz segíteni – mondta a

pitypang. – Messze földről kerültem ide, ebbe az országba, meggyökereztem itt, tudom, hogy soha többé nem láthatom a hazámat, s ha eszembe jut a régi táj, mindig nagyon szomorú vagyok. Csak legalább a gyermekeim elmehetnének..., de hát azoknak sincs szárnyuk!

Gondolkozott egy kicsit a tündér, s mert csodatévő, nagy hatalma volt, úgy intézte, hogy a pitypang bolyhos fiacskái, leánykái – a termésbóbiták – ezentúl apró szárnyakkal szülessenek. A bóbiták apró szárnyába belekap a szél, röpíti őket hegyen-völgyön át, messzi földre elkerülnek, s ha jó szél fúj, a pitypang egyik-másik fia, lánya visszaröpülhet a rég elhagyott hazába is.

**Tompa Mihály nyomán
írta Bartócz Ilona**

Gyenes Csongor, Hófehérke Óvoda, Kévi

A huncut nap

Jaj de huncut ez a nap
Nézzétek, hogy kacsingat!
Kikukkant a felhőből,
Vajon mit nézhet fentről?

Erdőt, mezőt, ligetet,
Vagy a kéklő hegyeket?
A kis patak is dalol,
Rég kibújt a jég alól.

Vége van az alvásnak,
Kell, hogy munkához lássak!
A szemét megdörzsöli,
Sugarait keresi.

S kisüt, nem vár percet se,
Bizony éppen ideje!
Azt nézte a vén ravasz,
Itt van-e már a tavasz?

Árva János

Bakos Melitta, 2. osztály, Szervó Mihály iskola, Muzslya

Mese a gögös csillagokról

A csillagok nem ragyogtak ám mindig ilyen békességben, mint mostanában.

Vetélkedés támadt köztük egyszer, hogy melyikük fényesebb; nagy vetélkedés. Volt olyan csillag is, amelyik gögjében nem hunyorított előre a Fiastyúknak. Ez nem volt szép tőle, mert a csillagok köszönése a hunyorítás, és a Fiastyúk, az Égi Tyúkanyó sok kis csillagot felnevelt már életében. Szó, ami szó, nem sok jóra vezetett ez a vetélkedés.

A gögös csillagok elhatározták, hogy csak akkor világolnak, amikor éppen kedvük tartja.

A szerény, becsületes csillagok elszomrodtak. Fényük sápadtan, halványan érkezett a földre.

Az emberek nem tudták elképzelni, mi történhetett fenn az égen, a csillagok között.

Először az öreg Göncöl bátya türelme fogyott el. Nagy mérgesen elhajtott nagyobbik szekerén a Medve csillagzathoz. Mindenki tudja, hogy a Medve csillagzat a legbölcsebb csillag. Hogy miről beszélgettek? Azt nem tudja senki, mert maga a Vadász csillag állt őrt nyilával, és nem engedett közelükbe egy teremtett lelket sem.

Másnap üstökös rohant keresztül az égen. Csóvájára lángbetűkkel írva ez állott: „Éjfélkor nagygyűlés a Tejút melletti réten!”

Minden csillag megjelent. Még a gögös, fényükben elbizakodott csillagok is. Kicsit távolabb a többiektől, egy karéjban telepedtek le.

Ezen az éjszakán Göncöl bátya tanácsára határozatot hoztak a csillagok. A szelíd szavú, kedves Hajnalcsillag hirdette ki virradatkor. Így szólt:

– Mióta világ a világ, azért ragyognak a csillagok az égen, hogy örömet szerezzenek az emberi szíveknek, álmot szőjenek a szerelmeseknek, munkát adjanak a nagy szakállú csillagászoknak, utat mutassanak a tengeren eltévedt hajósoknak.

Amelyik csillag csak azért ragyog, hogy fényével hengegjen, nem közibénk való. Tőle zátonyra futhatnak a hajók, neki közőmbös a szerelmesek csókja, és ostoba irkafirka a csillagászok tudománya.

Az ilyen csillag nem érdemi fényét. Az ilyen csillag veszítse el fényét, éljen sötétben, ne lássa senki, ne csodálja senki!

Csak ha gögje múlik, és csillagszemébe újra befér a világ, akkor tündököljön. Addig fénytelen éljen itt közöttünk az égen!

A csillagok rábólintottak az igaz szóra, és a gögösök fénye menten kialudt.

Sötét szoba ablakából néztél már ki az éjszakába? Akkor tudod, hogy úgy jobban látni kifelé, mint amikor a lámpa ég.

Ez történt a gögös csillagokkal. Nagy magányuk, tán évmilliókig tartó magányuk idején megtanultak látni.

De ez nem ment máról holnapra. Lehet, mondom, hogy évmilliók teltek el közben, mert a gög nehezebben olvad, mint a jég.

Szent János éjszakáján, meleg tavaszi éjszaka volt... Sziporka, az egykori gögös csillagok fókolomposa, vacogva üldögélt egy fellepadon.

Sírni szeretett volna, de nem tudott. Könnyek helyett jégcsapok potyogtak szeméből, úgy kihűlt, mióta fényét elvesztette szegény.

Ahogy ott üldögélt nagy magányában, észrevette, hogy a földön eltévedt egy kisfiú. Rőzsét szedni volt az erdőben, s nem ta-

lálta a hazafelé vezető utat. Sziporka látta, hogy a kisfiú nagyon reszket félelmében, és látta az utat is, amelyről a pöttöm emberke letévedt.

Ahogy figyelte a zokogó kisfiút, valami ismeretlen, jónak is, rossznak is nevezhető érzést érzett csillagszívében.

Segíteni kell rajta – s ahogy ezt gondolta, már száguldott is lefelé a Tejúton.

Mire leért, fényes, ragyogó lett, mint valaha régen.

A kisfiú nagyot bámult, amikor meglátta az elébe pottyant fényes micsodát. Sziporka barátságosan hunyorított, és intett neki: Gyere utánam. A kisfiú követni kezdte. Sziporka egészen hazáig vezette, és még sokáig ott álldogált az udvaron. Úgy hallgatta a házból kihangzó kacagást.

A többi csillag is visszanyerte fényét. Az egyik zátonyra futott hajónak segített. A másik egész éjjel világított egy szegény

költőnek, aki legszebb versét írta, amikor éppen elfogyott lámpájából az olaj. A harmadik – sorolhatnám hajnalig, hisz nem volt annyi gögös, nincsen annyi fényes csillag az égen, amennyi segíteni való volt és van a földön.

A fényüket visszanyert csillagok pedig nem tértek vissza az égre. Itt maradtak közöttünk. Így határozta el az országút melletti nagyréten, ahol Szent János éjszakáján összetalálkoztunk.

– Itt maradunk – mondta Sziporka –, hogy a földön is legyenek csillagok.

Így születtek, az emberek öröme, a szentjánosbogarak.

Nyári éjszakákon, mezőkön, réteken, országút mentén, ösvények szélén ott világolnak szerényen, békességesen. Onnan integetnek égi testvéreiknek.

Te is láthatod őket, kedves.

Gáli József

Mirny Valentin, 3. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Csillag iszik

Az ember, mert ez is dolga,
kirándulni ment a Holdra.

Űrhajója vitte, hozta,
a kozmoszban elringatta.

Tejút-fának fényes ágán
csillag-rigó ragyog sárgán.

Pályájukon mind a bolygók
örökmozgó napraforgók.

Az ember, mert ez is dolga,
kirándulni jár a Holdra.

Hold porában ember táncol,
csillag iszik lábnyomából.

Kiss Dénes

Fenyvesi Bence, 7 éves óvodás, Bácsfeketehegy

Labirintus

A Lámpagyújtogató

Egyszer volt egy hosszú nyakú zsiráf. Se barátja, se munkája. Semmi dolga se volt, csak csatangolt a világban.

Olyan hosszú volt a nyaka, hogy felért a feje az égig. Ilyen hosszú nyakú zsiráfot még nem látott senki. Ő is csak töprekedett:

– Mire jó, hogy felérek az égig?

Egy kisegér felkiabált neki az erdőszélről:

– Hogy vagy, Zsiráf?

Eltartott egy ideig, amíg visszaért a válasz:

– Megvagyok.

Egérke ennyiből is meghallotta, hogy Zsiráf nem jól érzi magát, csak nem szeret panaszkodni. Ej, ej, bánatos szegény. Jól kieresztette a hangját, úgy kérdezte:

– Hát a csillagok? Kérdezd meg a csillagokat!

Csak úgy mondta, meg sem gondolta, s máris továbbszaladt.

Zsiráf azonban eltűnődött: egy életem, egy halálom – megpróbálom. S alig alkonyodott, rálehelte a csillagokra. Persze nem akárhogyan. Szépen, finoman. S aztán csak bámult.

Mert mi történt? Egyszeriben felfénylettek, majdhogynem ránevettek:

– Rájöttél végre? Te vagy a lámpagyújtogató!

Hű, de megörült a Zsiráf!

Sorban fényesre lehelte a csillagokat, és aztán mit csinált? Finoman fújni kezdte őket.

Előbb kettesével, sorba, sorba, aztán hármasával, később meg körbe-körbe, azok meg jöttek-mentek, ahogyan ő terelgette, de nem muszájból, hanem szívesen, mulatságból, s megmondták kerekén:

– Rájöttél végre? Te vagy a boltrendező!

– Miféle bolté?

– Hát az égbolté.

Hű, de boldog volt a Zsiráf!

Rendezgette őket mindenféle formába. Eljártzott velük csudára, és persze gondja volt

közben arra is, hogy fényesen süssenek erre is, meg amarra is.

Hajnatra aztán eloltotta mindet. Elfújta, akár a gyertyákat.

Sétált az erdőn, dudorászott. Arra jött Egérke s felkiabált:

– Hogy vagy, Zsiráf?

– Megvagyok – jött a gyors válasz, pattant, akár a gumilabda, frissen, vidáman.

Hallatszott most, hogy Zsiráf remekül érzi magát, büszkén kérdezte fentről:

– Milyen volt az éjszaka odalent?

– Csak úgy szikráztak a csillagok!

Zsiráf képén elömlött a mosoly.

– Nohát én szikráztatom őket, én is gyújtogatom, én is oltogatom. Én is rendezgetem, én is sorjázatom. Arra, amerre gondolom.

Meghökken Egérke, és felkiáltott:

– Jaj, azért a szekeret ne bánts!

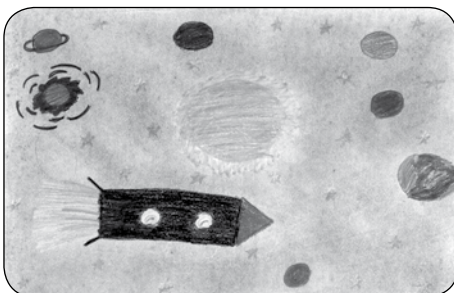
– Miféle szekeret?

– Hát a Göncölt. A Fiastyúkot se! A Tejút-hoz se nyúlj! Hanem egy kis lámpást a lakásom fölé, ha nem nagy fáradtság neked, oda-fújhatnál, hogyha lehet...

– Egy házilámpást? Meglesz! – és Zsiráf továbbsörtetett.

S azóta, ha hiszitek, ha nem, az egérlakás fölött kel az esthajnalcsillag, s hajnantájt ott alszik ki az utolsó ezüstoffény.

Kántor Zsuzsa

Fercsik Judit

3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Mese a csillagról

Kuncog a csillag:

Csökken a Hold!

Már csak egy kifli,

Már csak egy pont.

Nevet a csillag:

Sötét a Hold!

Fekete égen

Fekete folt.

Figyel a csillag:

Dagad a Hold!

Kövérebb lett, mint

Amilyen volt!

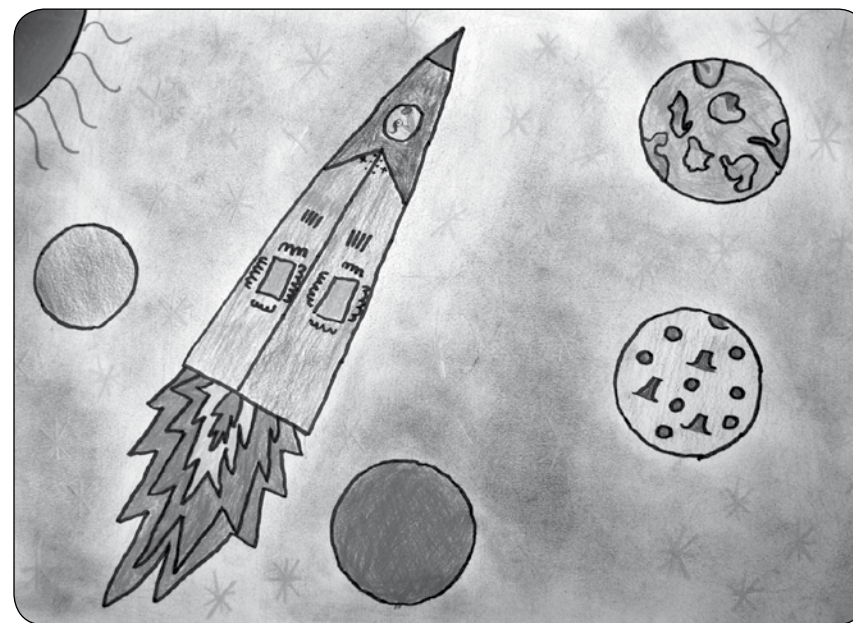
Zokog a csillag:

Teli a Hold!

Hatalmas fénye

Csillagot olt!

Marék Veronika

Lázár Kamilla, 3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

A világűrben jártam

Bába Máté

3. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Dobó Attila

1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Törökkanizsa

Vengring Abád

2. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

Vastag Ágnes

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Hanák Kornélia

4. osztály, Samu Mihály iskola, Pecesor

Vass István

2. osztály, November 11. iskola, Zenta

Dér Tamara

2. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Übör Petra

2. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Balázs Horváth Ábel

1. osztály, Nikola Tesla iskola, Topolya

Berényi Dominika

2. osztály, Kárász Karolina iskola, Kispiac

Páncsity Dianna

2. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Juhász Inesz

4. osztály, József Attila iskola, Újvidék

A világűrben jártam

Szárnybontogató

Tavaszi

A tavasz szép,
Az ibolya kék,
A tulipán piros,
A kiskert csinos.

A fák fehér pompában,
Mint menyasszonyi ruhában.
Fújja a szél, ringati,
A méheket hívogati.

A fű zöldell,
A nyuszika szökdel.
Piros tojás lesz bőven,
Húsvétot ünnepeljük szépen.

Kószó Viola,

3. osztály, Ady Endre iskola, Torda

Kezdődik az iskola!

Kezdődik az iskola!
Jössz már, Ilona?

Gyere, Pisti! Gyere már!
Ránk vár a tanár!

Jaj, de lassúk vagytok!
Ju, én meg zokniban vagyok!

Vajda Laura,

2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Újvidék

Körte meg az alma (csalímese)

Volt egy almafám meg egy körtefám. Fel-
másztram az almafára körtét szedni. Felmen-
tem a körtefára almát szedni. Másnap megint
felmásztram az almafára körtét szedni, és fel-
másztram a körtefára almát szedni. Harmadik
nap is felmásztram a fákra, és az almafáról al-
mát szedtem le, a körtefáról körtét szedtem le.

Pintér Marcell Péter,

2. osztály, Kizúr István iskola, Szabadka

Álom

Volt egyszer egy álmom,
melyben a világúrt járom.
Űrhajóval utaztam,
amit a Napnak támasztottam.
Átugrottam a Földre és
feltekintettem a csillagos égre.
Akkor jutott eszembe,
hogy még sok labda van a közelemben.
Mire mindet bejártam,
reggelig nagyon kifáradtam.

Tóth Bettina,

2. osztály, Ady Endre iskola, Torda

Tavaszi gyönyörűség

Van egy évszak, amelyben
gyönyörű a táj,
rügyező a virág, színes és vidám.
Mindenki lepkét fog,
a méhektől mézet lop.
Zöldellnek a fák, a bokrok,
a virágok.
Boldog vagyok, nem vitás,
örülök, mert minden más!

Krizsák Bernadett,

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Mit jelent számomra a szeretet?

A szeretet azt jelenti számomra, hogy anyu
és apu összeházasodtak, és anyu terhes lett,
mi megszülettünk. A szeretet azt is jelenti,
hogy barátkozzak a barátaimmal. A szeretet
még az is, hogy elmenjek a mamához, mert
szeretem. A szeretet mindent legyőz. A sze-
retet még azt is jelenti, hogy meglátogassam
a dédit, mert tudom, hogy nem fog örökké
élni.

Hencsár Petra,

2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

Szárnybontogató

A tavasz

A tavasz a legszebb évszak. Egyre mele-
gebb van. A levegőben a föld, a fű és a virágok
illatát lehet érezni. Az embereknek is jobb a
kedvük. Mi, gyerekek is szeretjük a tavaszt,
mert lehet kint játszani: fára mászni, labdázni,
bújócskázni. Tavasszal megérkeznek a vándor-
madaraink is: a fecskék és a gólyák. Ők is
úgy örülnek a szép időnek, mint mi.

Dégi Norbert,

2. osztály, Szervó Mihály iskola, Muzslya

Ne add fel!

Bármi lesz, ne add fel!
Mindig harcolj az álmaidért!
Mindent megvalósíthat, csak akarni kell!
Ha feladod, szertefoszlik az álmod.
Lehetsz bármi, csak akarni kell.
Ezért: soha ne add fel!

Kulcsár Sára,

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Cirkuszlól álmodom

Láttam már cirkuszi mutatókat, zsong-
lőröket, tornászokat a tévében, meg a valóság-
ban, de nagy cirkuszban még nem jártam.

Én roppant szeretnék ott ülni az óriási kör-
alakú sátorban, és nézni a fellépőket. Különö-
sen a bohócokat nézni, ahogy bolondoznak.
Izgatottan várnám az állatidomárt a tigrisek-
kel. Nagyon figyelném a tornászokat, hogy én
is valamit megtanuljak. Ügyességet, bátorsá-
got, kitarást.

Remélem, hogy nemsokára egy ilyen nagy
cirkusz eljön a falumba. Valóra válik az álmom
és látok mindenféle csodát, bűvészmuta-
ványt.

Tót Xénia,

**4. osztály, Testvériség-Egység iskola,
Erzsébetlak**

Az én bolygóm

Bolygónk, a Föld a Nap körül kering.

Hatalmas, kőzet borította gömb, lég-
kör veszi körül, és nagy részét víz borítja. A
Nap fénye és melege nélkül a Földön nem
lenne élet. Így élhetünk mi itt, ezen a szép
helyen. A Föld háromszázhatvanöt nap alatt
kerüli meg a Napot. Amikor a Föld egyik ol-
dala a Nap felé fordul, megvilágítja a Nap,
és ekkor nappal van, a másik oldalán pedig
éjszaka. Különböző természeti jelenségek
változtatták meg alakját, de az ember is sok
változást okozott. A talaj, a víz és a levegő
egyre szennyezettebb. Ezért az embereknek
tudniuk kell, hogyan védjék meg a Földet az
utókornak.

Tóth Bianka,

4. osztály, Emléiskola, Zenta

Miért kell vigyázni a környezetünkre?

Elődeink még másképpen éltek, mint mi.
Régen még nem szennyezték a természetet.

Az ételekbe nem raktak tartósítószer-
eket, vegyszereket. Nem permetezték a gyü-
mölcsoket. Nem jártak autóval, hanem lo-
vaskocsikkal. Most már az emberek nagyon
szennyeznek a levegőt, a vizet. Autóval nagyon
sokan járnak, sok kipufogógáz jut a levegő-
be. A gyárkéményekből nagy füstfelhők
hömpölyögnek. A szennyvizet a folyókba,
tavakba engedik, és ez károsítja az élővi-
lágot. Az állatokra és az emberekre nagyon
veszélyes.

Ha összefog a világ, akkor még lehet, hogy
sikerül újra tisztává és egészségessé tenni a
Földet.

Márki Hunor,

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

A Föld és a világűr

Mi a Föld?

A Föld kőzetekből álló hatalmas gömb, amely az űrben kering. Nem tökéletesen gömbölyű, mert a tetején és az alján egy kis sé belapult. Az Egyenlítő a Föld legszélesebb részét körbefogó képzeletbeli vonal. A Föld felső felét északi, alsó felét pedig déli félgömbnek hívjuk.

A Naprendszer

A Föld az egyike annak a kilenc bolygónak, amely a Nap körül kering. Ezek együtt alkotják a Naprendszert. A Merkúr a Naphoz legközelebb eső bolygó. Egy kicsit nagyobb, mint a mi Holdunk. A Vénusz nagyon fényes, felszínét sűrű, fehér felhőtakaró borítja. A Marsot

időnként vörös bolygónak hívják, mert vörös színű kőzetekből áll. A Jupiter és a Szaturnusz folyékony és légnemű anyagokból áll, a felszínük nem szilárd. A Szaturnusz hatalmas, kődarabokból és jégből álló gyűrűk veszik körül. A Neptunusz és az Uránusz gázokból áll. Olyan távol vannak a Naptól, hogy teljes a sötétség és a fagy rajtuk. Az Uránuszt 9 gyűrű veszi körül. A Plútót fedezték fel a legkésőbb. Először 1930-ban pillantották meg távcsővel. A kisbolygók a Mars és a Jupiter között ezer-számra keringenek a Nap körül.

Mit csinál a Nap?

A Nap adja a Földnek a fényt és a meleget. Nélküle a Földön állandó sötétség és jéghideg lenne, ezért semmi sem maradna életben. A Nap olyan messze van, hogy nyolc percre telik, amíg a sugarai elérik a Földet. Olyan nagy, hogy több mint egymillió Földet helyezhetnénk el a belsejében.

Vigyázat! Sohase nézzünk közvetlenül a Napba, mert fényessége árthat a szemünknek.

Holdak

A hold kőzetekből álló gömb, amely egy bolygó körül kering. Naprendszerünk legtöbb bolygójának vannak holdjai. A mi Holdunknak nincs saját fénye, a Nap világítja meg.

A Hold tényleg változtatja az alakját?

Miközben a Hold kering a Föld körül, a Nap mindig más és más részét világítja meg. A Földről a megvilágított gömb kisebb vagy nagyobb fele látszik. Tehát a Hold valójában nem változtatja alakját, csak mi úgy látjuk. Amikor a Hold a Föld körüli útjának a felén van, akkor az egész korong kivilágosodik. Ekkor beszélünk teliholdról.

Kísérletezz! Fogj a kezvedbe egy labdát, és este menj egy lámpa közelébe! A lámpa lesz a Nap, a labda a Hold, a fejed pedig a Föld. Kinyújtott kézzel, egy helyben állva tartsd a labdát, és fordulj egyet magad körül! Közben figyelj a labdát! Éppen úgy változik a labda látható felülete, mint a Holdé.

Csillagok

A tudósok úgy gondolják, hogy a csillag porfelhőként kezdi életét, később gömbbé formálódik, majd gázzá alakul át. A gáz ég, ami magyarázat a fényességére.

A Tejút

Napunk annak a galaxisnak az egyik csillaga, amelyet Tejútrendszernek hívunk. A Tej-

útrendszernek 100 000 millió csillaga van. A tudósok úgy gondolják, hogy akár 6000 millió galaxis is létezik.

Üstökösök és meteorok

Néha üstökösök jelennek meg az égen, miközben a Nap körül keringenek. Az üstökös feje kőből és jégből, hosszú csóvája gázokból áll. A hullócsillag (meteor) egy kődarab, amely a világútból berepülve a Föld atmoszférájába felizzik. A meteorok valamikor egy üstökösből váltak ki.

Kik a csillagászok?

A csillagászok olyan tudósok, akik a csillagokat tanulmányozzák. Ma már műholdak keringenek az űrben, ismereteket küldenek az időjárásról és üzeneteket közvetítenek. Űrszondákat bocsátanak ki a bolygók felkutatására.

Van-e élet a Földön kívül?

Ezt nem tudjuk biztosan. Nagyon valószínű, hogy igen. Csak nagyon messze tőlünk. Számptalan csillag van, a bolygók száma pedig még több lehet. Valószínű, hogy nem vagyunk egyedül ebben az óriási világban.

A holdvadászok

Egy szép csendes estén az egyik falu apraja-nagyja a barátságos fényű holdat leste. A hold az egyik hegycsúcsról világított felénk, és olyan közelinek tűnt, hogy azt hitték, akár a kezükbe vehetnék, csak fel kellene menni érte a hegycsúcsra. Milyen jó is volna, ha lehozhatnák magukhoz, a faluba! A sötét téli estén milyen szépen világolna! Bizony nem kellene pislogó lámpafénynél vakoskodniuk, ha az asszonyok szöni, fonni akarnak. Addig-addig mondogatták, hogy milyen jó is volna, míg végül elhatározták, hogy megszerzik maguknak a szelíd fényű holdat. A falu legerősebb legényei vágtak neki a hegynek, melynek csúcsáról oly hívogatón fénylett. Hamarosan föl is értek a hegytetőre, de jaj, a holdat már nem lelték ott, fenn úszott a magas égbolton. Délnek tartott, s nemsokára egy másik hegycsúcsról fénylett felénk. A legények meg utána. Megmászták azt a másik hegyet is, de a holdat már ott sem találták, már csak visszefénye csillant a hideg köveken.

S így tartott ez egész éjszaka. A hold békésen szállt a sötétkék égbolton délnek,

mindig távolabbi és távolabbi hegycsúcsokról fénylett felénk; az égen halovány felhők úsztak a nyomában, lent a földön meg egyre nehezőlő léptekkel követték útját a holdvadászok.

– Alighanem fél tőlünk, azért menekül!
– mondta az egyik legény.

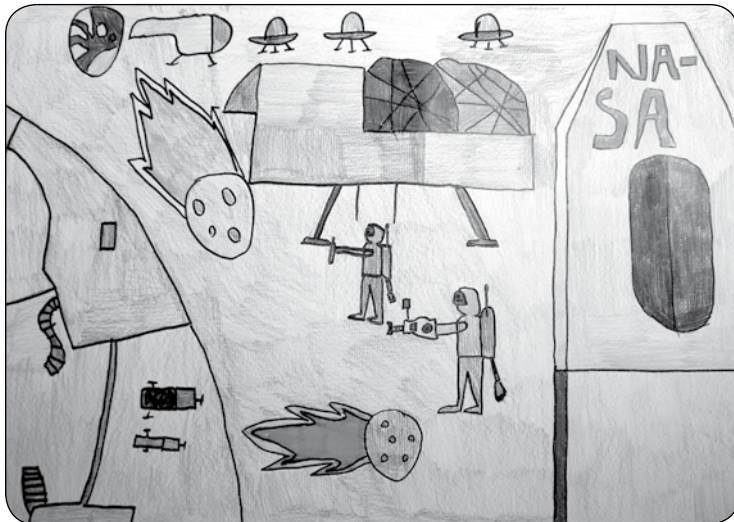
Csalogassuk magunkhoz, ne szálljon már tovább, mert sohasem érijük utol! Megálltak hát a holdvadászok egy hegycsúcson, s csalogatni kezdték a holdat, így:

*Hold, szép holdacska,
szállj a tenyerembe!
Vajas kenyér vár terád,
itt van a zsebemben!*

De a holdnak nem kellett a vajas kenyér, nem szállt a vadászok tenyerébe, egyre messzebb úszott dél felé, egyre távolabbi csúcsokon csillant a fénye. A legények üres zsebbel, üres kézzel, pirkadattal tértek vissza a falujukba. A hold meg folytatta útját fenn a magasban, hogy szelíd fényéből egyformán jusson az egész világnak.

Izlandi népmese

Német Dominik,
4. osztály, Hunyadi
János iskola,
Csantavér

Színezd ki!

Rakéta műanyag palackból

Hozzávalók:

- műanyag palack
- alumíniumfólia vagy fényes papír
- színes papír
- olló
- ragasztó
- karton
- filctoll

Elkészítése:

Az űrhajó elkészítéséhez válassz magasabb műanyag palackot. Különböző színű papírból vágj ki vastag csíkokat, és borítsd be vele a palackot. Színes papírból készíts tölcser formát, és ragaszd a palack csúcsára! Hogy a gép ne boruljon fel, kartonból vágj ki három lábat, borítsd be színes papírral, és erősítsd az űrhajóra! Alumíniumfóliából készítsd el az ablakot! Filctollal rajzolhatsz rá szimbólumokat, vagy díszítheted kedved szerint.

Készen van az űrhajód. Hajrá, vár az űr, repülj a végtelenbe!

Űrhajó és jegenyék

Láttam este űrhajót,
jegenyéken átfutót.

Hét jegenyét láttam én
az futott a fák hegyén,
láttam, amint utat hasít
egyik fától a másikig.

Hogy nem volt az űrhajó?

Jegenyén az nem futó?

Hogy léggömb volt, repülő?

Sárga fény és levegő?

Vagy csillag szállt fejem felett?

Az is lehet, az is lehet.

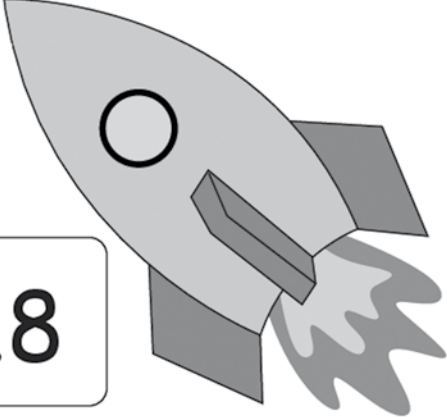
Nemes Nagy Ágnes

Salgó Alex, 2. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Visszaszámolás

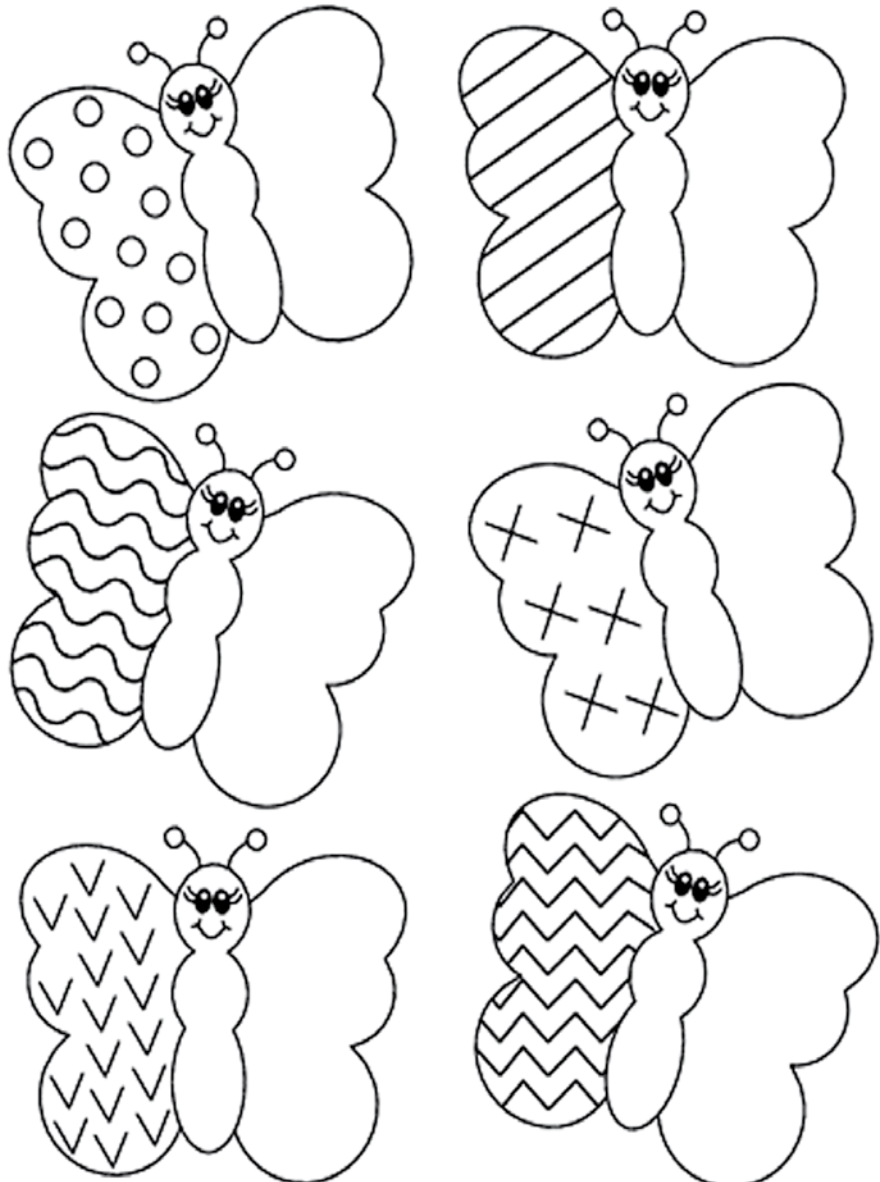

20		18		
	16			13
		10	9	
	6			
2				

Melyik számok hiányoznak? Töltsd ki az üres mezőket! Számolj vissza 20-tól!

Pillangók

Díszítsd ki a pillangók másik szárnyát is a megfelelő mintával, majd színezd ki őket!

Állatvilág

A tavasz hírnökei – A kiskacsák

A pelyhes kiskacsák megjelenése a tavasz csalhatatlan jele. A kacsáknak sokféle faja van, némelyik díszes, mint például a mandarinréce, amelyet káprázatos tollazataért tartanak csupán. Az úgynevezett házikacsákat ezekből a díszes fajtákból, tojásukért és húrukért nemesítették ki idők során. Közben elvesztették ékes tollazatukat.

A kacsák a víz közelében fészkelnek. Akad olyan faj, mint például a karolinairéce, amely tojásait nem a földre, hanem a fák odvába rakja, hogy a ragadozóktól, pl. a rókától nagyobb biztonságban legyenek. A tojások a fajtától függően 25–30 nap alatt kelnek ki. A kiskacsák azonnal követik anyjukat a vízbe, és csőrükkel máris növényi ennivaló, legtöbbször békalencse után kutatnak. Anyjuk folyton rajtuk tartja a szemét. Közvetlenül soha nem táplálja a fiókákat, de az ő példáján tanulják meg, hogy mi ehető.

A frissen kikelt kiskacsák nem tudnak repülni, de amikor pihéiket felnőtt tollazat váltja fel, kinőnek a szárnytollaik. A gácsért (hímet) és a tojót sok fajnál az év nagy részében nem

lehet megkülönböztetni, de a párzási időszak előtt a gácsérok díszesebb nászruhát öltenek. A párt kereső gácsérok gyakran agresszíven viselkednek.

A kacsák nagyon kommunikatív, társas lények, akik nagy csoportban érzik a legjobban magukat. Rendkívül ügyelnek fészük tisztaságára, imádják tollaikat tisztogatni.

Tudod-e?

A kacsák lábát úszólábnak nevezzük, mivel ezek a madarak lábukkal lapátolják a vizet. Jellegzetessége, hogy az ujjak között úszóhártya van.

Hápi kacsza

Volt egyszer egy kicsi kacsza,
úgy hívták, hogy Hápi.
Alig bújt ki a tojásból,
máris tudott járni.
Pihés volt a feje, nyaka,
szárnya, hasa, háta,
színe pedig, mint a pitypang,
éppen olyan sárga.

Hápi kacsza minden reggel
fölkelt kakasszóra,
kapta magát s szaporázva
totyogott a tóra.
Hogy a vízbe toccsanhasson,
mindig csak azt leste...
Füredt reggel, füredt este,
jót lubickolt este.

Hát egy napon Hápi kacsza
csodálkozva látja:
hófehér lett nyaka, hasa,
háta meg a szárnya!
Addig-addig mosdott, füredt
lubickolt a tóba –
amíg az a szép sárga szín
mind lekopott róla...

Szalai Borbála

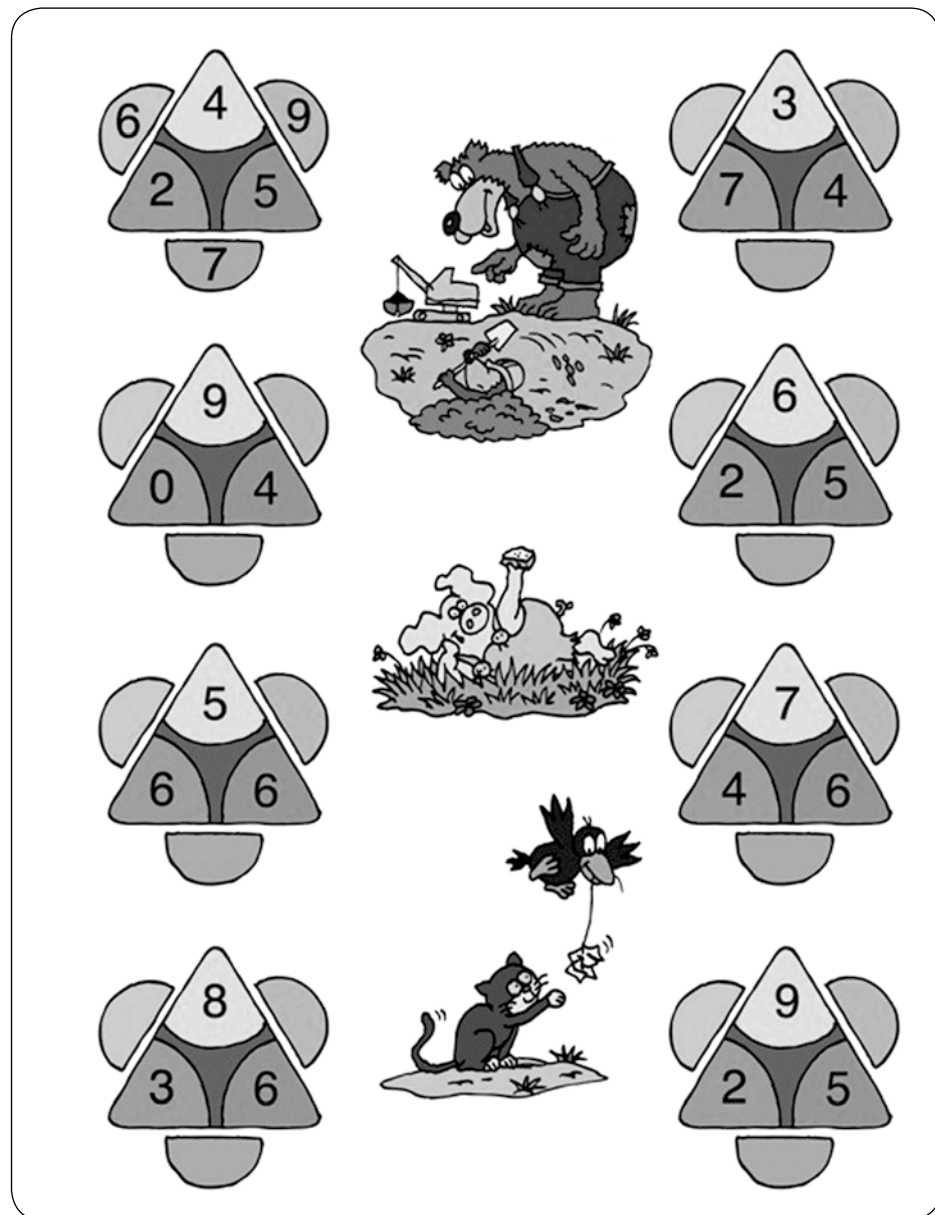

Hová való?

Melyik testrészünre húzzuk a vonal alatti ruhadarabokat? Kösd össze őket a megfelelő testrészszel!

Számos háromszögek

Add össze a háromszögek oldalain látható számokat, és az összeget írd az oldalak melletti félkörbe!

Tavaszköszöntő

Gyevai Alex

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

Ignyatity Sára

2. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

Gőz Klaudia

2. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

Kocsi Zoltán Márk

4. osztály, József Attila iskola, Újvidék

Császár Johanna

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

Juhász Inesz

4. osztály, József Attila iskola, Újvidék

Szárnybontogató

Az én bolygóm védelmében

Szeretném, ha az én bolygómon sok bicikli és erdő lenne. Nem lennének szennyező járművek és szemét. Szeretném rendben tartani a környezetet, sok fát ültetni és az állatokat látni. Szeretem a fákat. Sok hasznos dolog van bennük. Friss levegőt adnak és megszüntetik a szennyezett levegőt is. Azt szeretném, hogyha nem lenne McDonald's, hogy ne irták ki az állatokat. Ne permetezzék a földet, mert a föld beszívja a permetet, és a folyókba belefolyik a sok káros anyag, így mérgezett hal kerül az asztalra. Sokan nem becsülik a környezetet. Fát vágnak, állatot ölnek és szemetelnek. Így nem lesz friss levegő, és ezt én nagyon sajnálom. Én megpróbálom óvni a környezetet. Mindent megteszek azért, hogy ezt mások is megtegyék.

Nagy Gergő,

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

Miért kell vigyázni a környezetünkre?

Az élő természet nem létezhet élettelen természet nélkül.

Vigyáznunk kell a természetre, mert már sok élőlény kihalóban van. A sok vegyszer, a gyárak, a járművek károsítják a környezetet. Az emberek is veszélyben vannak. A felelőtlen emberek kivágják az esőerdőket, ezzel veszélyeztetik az egész élővilágot.

Ha tehetném, minden kivágott fa helyére újat ültetnék, a gyárak kéményére szűrőberendezéseket szerelnék, ezáltal óvnam a környezetem. Szívesen vennék részt egy környezetvédelmi akcióban is.

Cseszkó Tamás,

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

Miért kell vigyázni a környezetünkre?

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy tiszta és egészséges kék bolygó. Olyan gyönyörű volt, hogy elnevezték Földnek.

Csodás dolgok történtek itt. Az emberek a folyókból ittak. Az állatok a legelőkön futkároztak. Az élet gyönyörű volt. Sok volt az erdő. A madarak énekeltek. A gyerekek egész nap a tiszta levegőn játszottak, és sok gyümölcsöt ettek. Mindenki egészséges volt. A nátháról nem is hallottak. Jutott mindenkinek elegendő táplálék. Egy napon sötét felhők keletkeztek. Az emberek kapzsiak lettek. Autókat, repülőgépeket és egyéb kényelmi dolgokat vásároltak. Amikor már szinte mindenük megvolt, olyan dolgokat is megvettek, amire semmi szükségük nem volt. Mindenki ellustult. Szemetelni kezdtek. Tartósítószerket használtak. Betegek lettek. Sok orvosságot szedtek. Szerencsére egy napon megérkezett a hős vitéz, aki felébresztette a népet ebből a rémálomból. Elmondta, hogy a Földet az őseinktől kaptuk, azért, hogy tovább adhassuk utódainknak. Nem mindegy, hogy mit örökölnék tőlünk.

Meg kell óvni környezetünket, hogy tiszta, egészséges életet ajándékozzunk unokáinknak.

Szőnyi Blanka,

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Hogyan óvjuk környezetünket?

A tiszta környezetünkért sok mindent tehetünk. Azért vannak elhelyezve a szemestekosarak. Oda kell dobálni a felesleges hulladékot. Fákat, bokrokat ültetünk az utcákban, parkokban, hogy tisztítsák a levegőt a különféle szennyeződésektől. Egyben szebbé tesszük a településünket.

Rusák Anett,

2. osztály, Cseh Károly iskola, Ada

Húsvét

Gere Kata

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

Szekeres Elza

1. osztály, Novak Radonić iskola, Mohol

Tari Tiana

3. osztály, Október 18. iskola, Zentagunaras

Körmöci Nóra

2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Hajdújárás

Gábor Réka

2. osztály,
Csáki Lajos iskola,
Topolya

Sebők Csáki Szintia

1. osztály,
Jovan Mikić iskola,
Szabadka

